

4 Kringkastningen. 1944.

I dag, den 7 juni, er det fire år siden Kongen og Regjeringen forlot Norge for å ta opphold i Storbritannia inntil tyskerne kunne bli drevet ut av Norge.

Det kunne ha vært god grunn for meg i dag til å komme inn på meget av det som er skjedd i disse fire år. Jeg skal imidlertid ikke gjøre det. Jeg tenker alles sinn er fylt av det som er hendt i de aller siste dager. Vi står nemlig nå ~~med~~ foran det, som våre tanker mest beskjeftiget seg med da vi forlot Norge, nemlig — Norges frigjørelse.

I Italia har de allierte drevet tyskerne ut av Italias hovedstad, Rom. Den tyske General Kesselrings styrker er på flukt nordover i Italia, skarpt forfulgt av de alliertes styrker.

Og i går, den 6 juni, gikk de allierte i land på en bred front i Nord-Frankrike.

Dagen vi alle har ventet på og lengtet etter i fire år er kommet.

Vi vet, at vi står foran hårde kamper, men vi vet også at det kun er en utgang mulig: Det er folkestyrets, frihetens og fredens sikring, som vil seire over tyranni, ufrihet og krigsmentalitet.

Når vi står midt oppe i så store og for oss så gledelige begivenheter, finner jeg grunn til på denne fire-årsdag å sende en hilsen og en takk til alle dere, som har kjempet mot undertrykkelse og forræderi i Norge i disse fire år.

STATSMINISTEREN
Arkiv

Uten den stille, våpenløse, men virkningsfulle kamp dere har ført i disse fire år, ville det ha sett mørkere ut mangen en gang for det nye frie Norge, som nå skal stige fram av denne lange fimbul-vinternatten vi har gjennomlevet. Gjennom dere har kjærligheten til fedreland, frihet og demokrati overvintret, og vil, - når seiren er vunnet, og Norge er et fritt og selvstendig land igjen, - vokse fram i nye, sterke og livskraftige skudd.

Jeg sender også min hilsen og min takk til alle norske kvinner og menn utenfor Norge, som har tatt aktiv del både i selve krigføringen og i de alliertes forberedelser til det endelige militære nederlag for Tyskland.

Disse forberedelser er ferdige inntil de minste detaljer, og vår seierrike kamp er for alvor begynt. Derfor er denne 7 juni preget av tro og forvisning om, at vi nå står foran det endelige oppgjør med de krefter som i fire år har søkt å myrde friheten i Europa.

Vi vet hvordan dette oppgjøret vil ende. Det vil ende med et helt og fullt militært nederlag for Tyskland. Og det vil føre friheten og selvstendigheten tilbake til Norge igjen.

De militære operasjoner ^{på} Kontinentet, som nå er begynt, har vært grundig forberedt. Ved siden herav er det truffet avtaler om utøvelse av sivil-administrasjonen i de befrikkede land. Disse avtaler går ut på å sikre de okkuperte land full nasjonal frihet, selvstendighet og selvbestemmelsesrett etter at Tyskland er beseiret.

Norge var vistnok det første land som gjennomdiskuterte disse spørsmål med Storbritannia. Vårt utkast til slik avtale er siden blitt brukt som mønster for de avtaler de andre okkuperte land har inngått med Storbritannia, Amerika og Sovjet-Samveldet om disse spørsmål. På en og samme dag undertegnet vi likelydende avtaler med disse tre stormakter.

I avtalene er det slått fast, at når det gjelder Norges frie, selvstendige stilling, og dets absolutte konstitusjonelle, lovmessige og administrative rettsutøvelse over enhver plett av Norges jord, så skal ingen forandring skje i det som gjaldt for Hitlers Tyskland overfalt Norge.

Jeg forstår at tyskerne og quislingene ser med bekymring på, at alt legges så vel til rette for deres endelige tilintetgjørelse. De har derfor søkt å sette i gang en landsomfattende skremselsagitasjon om at vi har solgt Norge til Russland.

Det norske folk biter ikke på et så dumt agn. Norge har ikke vært solgt noen gang før Quisling og hans bande solgte det til Tyskland. Solgte det for at Quisling kunne få makt i Norge, noe som han aldri kunne ha oppnådd uten tyskernes hjelp, og for at han kunne få lov til å kalle seg "Ministerpresident".

Men dette salget vil bli kjent ugyldig. Og Norge vil aldri mere bli solgt. Det norske folk vil sørge for at slike salg ikke skal gjenta seg, hverken nå eller i vår framtidige historie.

Det som forteller oss mest om tyskernes og quislingenes redsel for nederlaget er, at de nå forsøker å mobilisere tre årsklasser norsk ungdom til å gjøre tjeneste for fienden.

Når vi på denne 7 juni med full tro og fortrøstning ser fram mot seiren og frigjørelsen, så sier jeg til alle gode norske ungdommer:

Søk på alle mulige måter å unndra deg denne innkallelse. Det er det siste desperate forsøk fra tyskernes side på å knekke Hjemmefronten og å trellbinde det norske folk. Begå ingen overilte eller uoverlagte handlinger, men ta den risiko som er forbundet med ikke å møte fram. Tenk på våre sjømenn, som daglig risikerer livet for frihetens sak, og nå nettopp har tatt på seg enda mere risikofylte forpliktelser for å gjøre sitt til at de allierte skal vinde seiren så snart som mulig.

Norsk Ungdom! Husk på, at det er ved din innsats det nye Norge skal bygges. Husk på, at om ikke lenge vil enhver norsk gutt, og kanskje også enhver norsk jente, bli kalt inn for å kjempe aktivt for Norges sak. Og da må ikke du befinne deg i en tysk treningsleir, eller være blitt tvunget inn i en tysk avdeling.

Og til alle de som er eldre, sier jeg:

Hjelp de unge som våger frihet, kanskje, også livet for Norges sak. Hjelp dem på alle mulige måter. Hjelp dem i deres kamp for Norges sak. Det er din plikt i denne tid.

Samholdet og hjelpsomheten har vært noen av de mest strålende egenskaper ved Hjemmefrontens kamp i disse fire år. La det også være dem som mest karakteriserer vår sluttkamp.

Og så til slutt:

Hold sammen og hold ut!

Følg uten betenkning alle påbud, ordrer og paroler som sendes ut over London Radio, eller som dere får fra ledelsen for Hjemmefronten. Dere kan være ^{sikre} på at disse står i den høyeste overensstemmelse med de som gis ut fra den høyeste ledelse for de alliertes veldige krigsmakt.

En ledelse, en vilje, felles anstrengelser og felles ofre, - er det løsen som gjelder inntil seiren er vunnet.

Og så vil vi etterpå kunne feste et nytt ledd til 7 juni-dagene.

7 juni 1905 var en gledens dag. 7 juni 1940 en sorgens dag. 7 juni 1944 er en troens og seiersvisshetens dag, Men 7 juni 1945 vil atter bli en gledens dag.

Da vil de norske flagg vaie over et fritt og selvstendig Norge, med vår Konge og hele den kongelige familie hjemme i Norge igjen.

Landsmenn! Vi samles i alle nordmenns gamle ønske:

Gud signe Kongen og Fedrelandet.